

København, den 22. november 2018

Til Folketingets Transport-, Bygge og Boligudvalg.

Bemærkninger til L38 forslag til lov om ændring af lov om almene boliger.

Regeringen og kommunalbestyrelser rundt om i landet må i fremtiden forvente gruppessøgsmål om diskrimination på grund af national oprindelse fra grupper af lejere – som uden egen skyld sættes ud af almene familieboliger – ikke fordi de har misrøgtet deres bolig, forsømt at betale husleje eller begået hærværk – men fordi de kommer fra ikke-vestlige lande.

L38, som vedtages af Folketinget i dag, er konstrueret således, at der reelt indføres forskelsbehandling mellem beboere af ikke-vestlig oprindelse og beboere af vestlig oprindelse.

Det fremgår af bemærkningerne, at formålet med L38 er at fjerne eller bekæmpe "parallelsamfund".

Blandt disse parallelsamfund, fremgår det, er udsatte boligområder.

L38 definerer udsatte boligområder som et område, hvor mindst to af de følgende kriterier er opfyldt: (jf. § 61 a.):

- 1) Andelen af beboere i alderen 18-64 år, der er uden tilknytning til arbejdsmarkedet eller uddannelse, overstiger 40 procent opgjort som et gennemsnit over de seneste to år.
- 2) Andelen af beboere dømt for overtrædelse af straffeloven, våbenloven eller lov om euforiserende stoffer udgør mindst tre gange landsgennemsnittet opgjort som et gennemsnit over de seneste to år.

3) Andelen af beboere i alderen 30-59 år, der alene har en grundskoleuddannelse, overstiger 60 procent.

4) Den gennemsnitlige bruttoindkomst for skattepligtige i alderen 15-64 år i området eksklusive uddannelsessøgende udgør mindre end 55 procent af den gennemsnitlige bruttoindkomst for samme gruppe i regionen.

De kvantitative "grænseværdier", som gør, at et område anses som et udsat boligområde, er ikke nærmere begrundet i L38, men vilkårligt fastsat.

Efter Amnesty Internationals opfattelse er det for det første ikke klart, hvordan man er nået til, at det er et problem – eller hvordan en beboer er opført i statistikkerne – hvis beboeren kun har grundskole, men ikke desto mindre er i ordinær beskæftigelse – men i et lavtlønnet erhverv.

Videre er det uklart, om en beboer, som er uden arbejde og kun har en grundskoleuddannelse, tæller to eller tre gange i statistikken.

Forskelsbehandling

Det, som imidlertid springer tydeligst i øjnene, er imidlertid, at de fire kriterier for at udnævne et område til et udsat boligområde, ikke i sig selv kan føre til, at et alment boligområde skal sælges til private investorer med henblik på privatudlejning eller nedrivning. For disse boligområder bliver der ikke tale om, at beboerne sættes på gaden, og husene rives ned.

Dét kan til gengæld ske for de boligområder, som benævnes **"hårde ghettoområder"**. En hård ghetto er et boligområde, som i fire år har figureret som et ghetto-område.

"Ghetto-områder", defineres i forslaget som et boligområde, (jf. § 61 a, stk. 2)

- 5) hvor andelen af indvandrere og efterkommere fra ikke-vestlige lande overstiger 50 procent
- 6) og hvor mindst **to** af kriterierne for "udsatte boligområder" er opfyldt.

Det betyder, at et udsat boligområde, som opfylder to, tre eller fire af kriterierne – om arbejde, tidligere straffe, lavt uddannelsesniveau eller lav indkomst – muligvis kan gøres til genstand for bolig-sociale indsatser. Men de kan ikke rives ned eller sælges til private investorer. Dét kræver, at andelen af indvandrere og efterkommere fra ikke-vestlige lande overstiger 50 procent.

Det må forstås sådan, at lovgiver mener, at høj arbejdsløshed, tidligere domme, lavt uddannelsesniveau og relativt lavere indkomstniveau vel er problemer, men ikke i sig selv så store problemer, som hvis en stor andel af beboerne stammer fra ikke-vestlige lande. Ikke-vestlige borgere er et problem i sig selv. Denne opfattelse understøttes af, at lovforslaget flere steder

nævner, at bortsalg af almene boliger til private investorer kræver, at de nuværende beboere smides ud af deres boliger, da ejendommene ellers ikke vil fremstå attraktive for investorerne.

Den vigtigste krumtap i forslaget er, at en boligorganisation kan pålægges – alene eller sammen med kommunalbestyrelsen - at udarbejde en udviklingsplan og - hvis dette ikke lykkes – en afviklingsplan for et alment boligområde.

En sådan plan skal have som mål, at andelen af almene familieboliger reduceres til 40 procent af boligmassen i det pågældende område. Dette tal – 40 procent – er tilsyneladende hentet i den blå luft. Man leder forgæves efter en nærmere begrundelse.

Det fremgår af de indkomne hørings svar fra boligorganisationer og kommuner, at man må påregne, at ca. 11.000 almene familieboliger omdannes eller rives ned. Der er til gengæld ikke oplyst noget om, hvordan boligorganisationerne og kommunerne skal klare at genhuse de mennesker, som sættes ud af deres almene familieboliger.

Det fremgår videre af hørings svar og lokalpolitikeres udsagn i medierne, at lovbemærkningernes antydning af, at der er tale om nedslidt uegnet boligmasse, ikke er korrekt. En del af de boligområder, som angiveligt skal anses som ghettoområder, har efter det oplyste været gennem nylige renoveringer og omfattende istandsættelser. Så begrundelsen kan ikke findes i behovet for at fjerne dårlige, helbredstruende ejendomme.

Som lovforslaget er konstrueret, kan det altså med sikkerhed forudses, at de ejendomme, hvor beboerne siges op, og boligerne sælges eller rives ned,

overvejende vil være ejendomme, hvor mere end 50 procent af beboerne er indvandrere eller efterkommere med ikke-vestlig baggrund. Disse lejere vil per definition være mere udsatte for at blive sat på gaden end lejere i ejendomme, hvor der ikke er mere end 50 procent beboere med ikke-vestlig baggrund.

De samme lejere – hvoraf der er et flertal af borgere af ikke-vestlig oprindelse – vil tilsvarende have vanskeligheder med at finde andre almene familieboliger, fordi de med deres tilstedeværelse i andre boligområder vil bevirke, at disse andre boliger tilsvarende vil rykke nærmere på en klassificering som "ghettoområder".

"Hårde ghettoområder" lyder umiddelbart som et sted, hvor folk ikke tør færdes efter mørkets frembrud – men *hårde ghettoområder* betegner ikke graden af slagsmål eller hærværk, men simpelthen, at et givet område har været opført et ghettoområde i fire år.

Ghettoområder betegner heller ikke nødvendigvis et område med omfattende uro, slagsmål og hærværk, men et område, hvor mere end 50 procent af beboerne har en ikke-vestlig baggrund – og to af de tidligere nævnte fire kriterier (om udsatte boligområder).

Efter Amnesty Internationals opfattelse er det en beklagelig strategi at "opfinde" et udtryk som "hårde ghettoområder" for at den vej (i det mindste retorisk) at legitimere nedrivning, bortsalg og omdannelse af ca. 11.000 almene familieboliger.

Man må forstå L38 således, at det er muligt at registrere beboernes oprindelse – så man kan konstatere, om mere end 50 procent af beboerne i et boligområde har ikke-vestlig baggrund. På den baggrund skal Amnesty

International opfordre regeringen og Folketinget til at sikre, at det registreres, hvor mange beboere af ikke-vestlig, over for beboere af vestlig oprindelse der berøres af de nye regler – herunder hvor mange der ikke umiddelbart kan genhuses efter at være sagt op i deres oprindelige almene familiebolig.

Endelig skal Amnesty opfordre til, at det fremover følges nøje, om de nævnte tiltag har den påtænkte effekt – således at der kan peges på saglige, nødvendige hensyn/formål i et demokratisk samfund til legitimering af en sådan forskelsbehandling.

Amnesty International, den 22. november 2018